

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Măcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 270
din 29.09.2010**

Dosar nr.: 353/2009

Petiția nr.: 7929/27.08.2009

Petent: A C M

Obiect: îngrădirea dreptului de a participa la repartiția pentru postul de titular

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1 Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.A G - M , cu domiciliul în '

prin apărător ales: av. B

B cu sediul social în loc

I.2 Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului.

I.2.1 Inspectoratul Școlar al Județului Hunedoara, Sediul: loc. Deva, str. Gh.. Barițiu, nr. 2, jud. Hunedoara

II. Obiectul sesizării

2.1 Petenta sesizează faptul că nu i s-a ștampilat și semnat lucrarea de titularizare din data de 15.07.2009, la concursul organizat de Inspectoratul Județean Hunedoara

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 Petenta sesizează faptul că a participat la examenul pentru titularizare din data de 15.07.2009, organizat de Inspectoratul Județean Hunedoara și a fost discriminată față de ceilalți participanți, prin faptul că lucrarea nu a fost ștampilată și semnată, astfel neputând fi corectată și evaluată cu notă pentru a putea participa la repartiția pentru postul de titular deoarece a absolvit Universitatea „Spiru Haret”.

IV. Procedura de citare

4.1 În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Prin adresa înregistrată cu nr. 8687/28.09.2009, a fost citată petenta.

Prin adresa înregistrată cu nr. 8686/28.09.2009 a fost citat reclamatul, pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 22.10.2009.

Părțile au fost absente la audieri, procedura de citare a fost legal îndeplinită

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1 Petenta arată că este profesoară de limba română la Grupul Școlar "Constantin Brâncuși" din Petrila, iar în data de 19 iunie 2009 s-a înscris la concursul de titularizare în învățământ. Dosarul i-a fost aprobat, iar în data de 15 iulie 2009 a participat la concurs, însă nu a fost repartizată pe post deoarece lucrarea nu i-a fost corectată și evaluată cu notă.

5.1.2 Petenta, se consideră discriminată față de ceilalți participanți la examenul de titularizare organizat de Inspectoratul Județean Hunedoara, prin faptul că lucrarea nu a fost șampilată și semnată, astfel neputând fi corectată și evaluată cu notă pentru a putea participa la repartiția pentru postul de titular pe motiv că a absolvit Universitatea „Spiru Haret”.

5.1.3 Petenta susține că a obținut diploma de absolvire a Universității din Craiova, la profilul psihopedagogie specializare institutori – limba engleză.

5.1.4 În perioada 2003-2007 a urmat cursurile Universității Spiru Haret în domeniul filologie specialitatea limba și literatura română-limba și literatura engleză.

5.1.5 Începând cu anul 1994 a lucrat ca suplinitor necalificat la limba și literatura română, iar din 2001 a predat ca suplinitor calificat la liceu la limba și literatura română, fără a întâmpina probleme din cauza Diplomei de Licență obținută la „Universitatea Spiru Haret”.

5.1.6. În ziua examenului participanții la concurs au fost informați că, cei care sunt absolvenți ai Universității Spiru Haret promoția 2008-2009 nu vor putea participa la examen, iar cei care au absolvit ca și petenta în perioada 2003-2007 a trebuit să completeze o declarație pe propria răspundere prin care își asumă răspunderea participării la concurs. Mai mult, precizează faptul că pe tot parcursul derulării concursului toți cei prezenți au fost amenințați verbal, intimidați și obligați să finalizeze cât mai repede lucrările. Absolvenții Universității Spiru Haret au fost scoși din sala de examen, iar cei care au reușit să participe la examen, nu au fost primiți la repartiția pe posturi deoarece lucrările nu le-au fost corectate și notate. În acest sens petenta a depus o plângere la Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva pentru infracțiunea de abuz.

Susținerile Inspectoratului Școlar al Județului Hunedoara

5.2.1 Prin adresa înregistrată cu nr. 9996 din 11.11.2009, Inspectoratul Școlar al Județului Hunedoara a invocat excepția de necompetență materială a C.N.C.D, cu privire la obiectul sesizării.

5.2.2 Petenta a contestat la Inspectoratul Școlar al Județului Hunedoara, motivul pentru care nu i s-a permis susținerea examenului de titularizare la care a primit răspuns care nu a fost contestat la instanța competentă potrivit legilor în vigoare.

5.2.3 Reclamatul susține că petenta a absolvit o facultate care nu este acreditată și nu avea dreptul să participe la examenul de titularizare din data de 15.07.2009. Aceasta avea dreptul să participe la examenul de titularizare la alte discipline, potrivit studiilor absolvite și acreditate, dar a optat pentru facultatea neacreditată. Culpă este exclusiv a petentei și nu a instituției care a aplicat în mod corect legea.

5.2.5 Din adresa înaintată petentei de către inspectorat reiese faptul că potrivit adresei Ministerului Educației, Cercetării și Inovării nr. 3755/14.07.2009 Comisiile de organizare și desfășurare a concursului de ocuparea posturilor didactice/catedrelor vacante/rezervate în învățământul preuniversitar din 15.07.2009 și Consilierul juridic, au avut obligația de a verifica legalitatea înscrierii candidaților la concurs de la Universitatea „Spiru Haret” și de a radia de pe liste candidații a căror specializare nu a fost acreditată.

5.2.2 Petenta avea dreptul să participe la examenul de titularizare la alte discipline, potrivit studiilor absolvite și acreditate, dar a optat pentru facultatea neacreditată. Vina aparține petentei nu instituției care a aplicat în mod corect legea.

5.2.3 Reclamatul solicită respingerea cererii din considerentele menționate mai sus.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Colegiul Director ia act de excepția de necompetență materială a C.N.C.D, invocată de partea reclamată prin adresa cu nr. 9996 din 11.11.2009, prin care consideră că, potrivit legilor în vigoare, petiționara avea dreptul să conteste răspunsul dat petentei la instanța competentă. Astfel, având în vedere că obiectul petiției astfel cum a fost formulat de petentă se referă la faptul că nu i-a fost ștampilată și evaluată cu notă lucrarea pentru a putea fi repartizată pe post, Colegiul Director respinge această excepție de necompetență materială.

6.2. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține

întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.3. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngreuiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente susmenționate.

6.4. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că, în esență, petenta invocă vătămarea drepturilor sale prin refuzul de a evalua și nota lucrarea la concursul de titularizare, în condițiile în care dosarul său a fost aprobat anterior, a participat la concurs, însă nu i-a fost ștampilată și notată lucrarea, pe motiv că este absolventă a Universității "Spiru Haret". Partea reclamată arată că petenta este absolventa acestei Universități, Facultatea de limbi și literaturi străine, forma de învățământ la distanță, facultate "neacreditată și neautorizată". În același sens, arată că potrivit adresei MECI nr. 3755/14.07.2009 Comisiile de organizare și desfășurare a Concursului de ocuparea posturilor didactice/catedrelor vacante/rezervate în învățământul preuniversitar din 15.07.2009 și Consilierul juridic, au avut obligația de a verifica legalitatea înscrierii candidaților la concurs de la Universitatea Spiru Haret și de a radia de pe liste candidații a căror specializare nu a fost acreditată.

6.5. Colegiul ia act că prin Hotărârea nr. 200 din 01.09.2010 s-a mai pronunțat într-un caz având obiect similar. În acest sens, s-a reținut că potrivit dispozițiilor punctului de vedere al Ministerului Educației, în data de 15.07.2009 s-a organizat, la nivel de centre (grupuri de unități de învățământ), concursul pentru ocuparea posturilor didactice/catedrelor vacante/rezervate. La acest concurs au putut participa persoanele care îndeplinesc condițiile de studii prevăzute în art. 7 din legea nr. 128/1997 cu modificări și completări precum și condițiile Centralizatorului privind disciplinele de învățământ, domeniile și specializările precum și probele de concurs, aprobat prin OMECT nr. 6297/2008. Acestea vizează, între altele ca absolvenții să dețină diplome la instituții de învățământ acreditate/autorizate provizoriu.

6.6. Față de aceste considerente, Colegiul ia act că potrivit informațiilor disponibile pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Universitatea "Spiru Haret" a promovat mai multe acțiuni având ca obiect suspendare executare act administrativ, respectiv anulare act administrativ, sentințele pronunțate în acest sens de Curtea de Apel București fiind recurate la curtea supremă. (între altele Dosar 1949/2/2004, 837/2/2007, 4428/2/2008, 4329/1/2009, 6631/2/2009

7174/2/2009, 8214/2/2009) Cel puțin prin deciziile civile nr. 1242 din 5.03.2009 și nr. 1988 din 3.04.2009, în legătură cu Hotărârea de Guvern nr. 676/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că: "instanța de judecată în mod legal a stabilit că actul administrativ atacat modifică în mod nelegal Carta Universității Spiru Haret, (...) hotărâre de guvern ce nesocotește principiul legalității autonomiei universitare, astfel cum a fost acesta conturat de prevederile constituționale (...) Înalta Curte a reținut că "Instanța (n.n. Curtea de Apel) a luat în considerare și prevederile art. 60 din legea nr. 84/1995, conform cărora, formele de învățământ seral, cu frecvență redusă și la distanță pot fi organizate de instituțiile de învățământ superior care au cursuri de zi, această ultimă cerință, constatând instanța, că este îndeplinită de către reclamantă. (...) (Decizia civilă nr. 1242/5.03.2009). De asemenea, Înalta Curte a statuat că "Instanța judecătorească a reținut în mod corect faptul că actul administrativ atacat ignoră cu desăvârșire conținutul legal al principiului autonomiei universitare, conținut stabilit de legea nr. 84/1995, respectiv legea nr. 288/2004, adăugând în mod nelegal la cerințele prevăzute de aceste legi pentru autorizarea cursurilor de învățământ la distanță (I.D.) respectiv fără frecvență (F.R.) (Decizia civilă nr. 1988 din 3.04.2009)

6.7. Relativ la definiția discriminării astfel cum este reglementată în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr.137/2000, republicată. Colegiul trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art.2 alin.1, respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Colegiul reține că art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile *expresis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii și a altor criterii nespecificate de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Însă, oricare din aceste criterii circumstanțiate la situația particulară a persoanei care se consideră discriminată, trebuie să fi constituit elementul determinant în aplicarea tratamentului diferit în speță. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca element care este concretizat, materializat și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este reglementată în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct însă efectul unei măsuri sau practici neutre în aparență se repercutează asupra unor persoane aflate în situații comparabile, care se disting prin circumstanțierea unor criterii. Acest aspect

rezultă din însăși definiția dată de legiuitor: „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin.1, față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare. În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 sau Decizia civilă nr. 2758/2009.

6.8. Or, în speța dedusă soluționării, Colegiul reține că discriminarea imputată de petentă pornește de la premisa că tratamentul diferențiat s-a circumstanțiat în legătură cu faptul că lucrarea nu a fost ștampilată, corectată și evaluată cu notă la concursul de titularizare în raport cu ceilalți candidați cărora li s-a corectat și notat, pe motivul absolvirii studiilor la Universitatea "Spiru Haret".

6.9. Sub aspectul prezumțiilor de discriminare directă sau indirectă, Colegiul se raportează la jurisprudența recentă a Curții Europene de Justiție. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, în materia nediscriminării, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului (n.n. petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise (n.n. în cauza Coleman o discriminare pe criteriul de dizabilitate, în cauza Centrum o discriminare pe criteriul de origine rasială sau etnică). Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.10. În mod similar, potrivit art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000 republicată „Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare”. Din acest punct de vedere, în speța dedusă soluționării, se reține invocarea de către petentă a unei discriminări pe motivul absolvirii studiilor la o anumită universitate. O prezumție simplă în legătură cu această imputație, ar presupune existența unui raport de cauzalitate între tratamentul aplicat (nevalorificarea rezultatului) și criteriul invocat (absolvirea studiilor la universitatea în cauză)

6.11. Analizând plângerea, înscrisurile depuse la dosar și susținerile părților, Colegiul reține că, în data de 16.07.2009, la solicitarea petentei de a i se oferi

lămuriri cu privire la faptul că nu s-a corectat și notat lucrarea și s-a precizat că "diploma nu e legală conform unei anexe a Ministerului Învățământului apărută pe site înaintea concursului, anexă unde figura Facultatea de limbi și literaturi străine din cadrul Universității Spiru Haret ca neacreditată, referindu-se la forma de învățământ ID, forma absolvită ... în 2007" de petentă. De asemenea, în data de 22.07.2009, s-a precizat că Ministerul a modificat aplicația astfel că absolvenții Spiru Haret nu pot fi repartizați. Aceste susțineri, coroborate cu punctul de vedere al părții reclamate, ale Ministerului Educației converg către o explicație similară, desigur, mult mai nuanțată, sub aspectul actelor normative sau administrative aplicabile cazului.

6.12. În atare condiții, Colegiul constată că întreg complexul de împrejurări ce a rezultat în necorectarea lucrării petentei, în ultimă instanță, se plasează în legătură indisolubilă cu nerecunoașterea legalității specializării la forma de învățământ absolvită de către petentă. Acțiunile părții reclamate sunt sine qua non fundamentate pe conținutul directivelor adresate de Ministerul Educației la nivelul structurilor locale (inspectoratele școlare județene), ceea ce pune în discuție, pe de o parte, acreditarea sau autorizarea formei de învățământ absolvite de petentă (învățământ la distanță) respectiv legalitatea actului care atestă absolvirea unei specializări la această formă de învățământ (diploma de licență) Ministerul Educației arată, fără echivoc, că "Specializarea Limba și literatura franceză-limba și literatura engleză de la Universitatea "Spiru Haret" este acreditata pentru forma de învățământ zi în baza Hotărârii de Guvern nr. 944/2002. Pentru forma de învățământ la distanță, specializarea (...) nu este autorizată să funcționeze provizoriu prin nicio Hotărâre de Guvern emisă până în prezent". În mod similar, A.R.A.C.I.S. arată că "Universitatea (...) nu a depus (...) nici un dosar privind evaluarea în vederea autorizării provizorii sau acreditării, la forma de învățământ ID, pentru specializări din cadrul Facultății de Limbi și Literaturi Străine" iar "în conformitate cu H.G. nr. 676/2007, Universitatea (...) nu are autorizat sau acreditat niciun program de studii de licență la forma de învățământ ID..."

6.13. Colegiul reține astfel că susținerile contradictorii ale părților nu sunt legate de apartenența absolvirii la Universitatea "Spiru Haret" cât în legătură cu recunoașterea formei de învățământ absolvite și implicit a caracterului actului obținut ca urmare a definitivării acestui proces educațional. Or, problema de fond legată de situația petentei ce pune în discuție justificarea drepturilor sale subiective în legătură cu valorificarea rezultatului este plasată în strânsă legătură cu un aspect de legalitate ce ar urma să fie analizat de Colegiu. Întrebarea legitimă care se ridică în această speță, este în ce măsură C.N.C.D. poate să recurgă la o asemenea analiză ce ar presupune, în primul rând, cercetarea temeiniciei, legalității și justificării nerecunoașterii formei de învățământ absolvite de petentă și subsecvent a actului de absolvire a acestei forme de învățământ (diploma de licență). Este dincolo de orice dubiu că acțiunile părții reclamate au avut ca izvor directivele Ministerului Educației, în speță Ordinele care au reglementat organizarea concursului, Centralizatorul privind disciplinele de învățământ, domeniile și specializările, adresele comunicate la nivelul inspectoratelor școlare județene cât și Hotărârile de Guvern care reglementează

specializarile/programele de studii universitare de licență acreditate sau autorizate. Astfel, prezumția care se naște în legătură cu speța dedusă soluționării, sub aspectul prevederilor art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000 republicată (n.n. Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte) se confundă ipso facto cu un aspect de interpretare și aplicare a legii. Acest aspect devine cu atât mai evident cu cât Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat cu privire la legalitatea unor acte ce au interferat cu dreptul Universității Spiru Haret de a organiza anumite forme de învățământ, repercutate, în ultima instanță, asupra absolvenților acestor forme educaționale.

6.14. Ca atare, fondul problemei în prezenta speță este corelativ faptului că prezumțiile ce se nasc în cauză nu se circumstanțiază în legătură cu un eventual criteriu interzis de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată cât în legătură cu un aspect de legalitate, ceea ce plasează cazul în afara incidenței discriminării, așa cum e reglementată de art. 2 alin.1 sau alin.3 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității prevederilor legale și a actelor normative secundare, ca temei legal, în speța de față. De altfel, situația invocată în cauză pune în discuție drepturile subiective ale petentei în strânsă legătură cu recunoașterea legalității atât a formei de învățământ cât și a actului ce atestă absolvirea acesteia. Desigur, nu se poate ignora că această situație a produs consecințe negative asupra petentei, prin nevalorificarea rezultatului obținut la examenul de titularizare.

6.15. Însă izvorul acestor consecințe îl constituie un aspect de legalitate disputat în contradictoriu de părți. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Respinge excepția de necompetență materială, invocată de Inspectoratul Școlar Județean Hunedoara prin adresa nr. 9996 din data de 11.11.2009;

2. Aspectele sesizate nu intră sub incidența art. 2 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată;

3. Clasarea dosarului;

4. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

5. O copie a hotărârii se va transmite părților: A G -M

cu domiciliul în

Inspectoratului Școlar Județean Hunedoara, cu sediul în Deva, str. G. Baritiu, nr. 2, jud. Hunedoara

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Președinte

NIȚĂ Dragoș Tiberiu – Vicepreședinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Vasile Alexandru – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

